

Szám.

ereká-

g kell
n alatt

r föl-

ányan

és pár
at vol-

k vol-
gyor-

lanul,
nekkel

amit
ejteni.
m tett

fogva
t fiu.
vel jó
ivesen
embe-

isztjé-
en föl
3 frt.,
egyen.
t kel-
száma
csak

-épület.
sulat.

MERÉSZ HUSZÁR. (Lásd a 288. lapon.)

XXIX. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. november 1-én.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

AZ MÁR csakugyan olyan pompás kilátás volt, hogy Éva meg lehetett elégedve. Már szinte nem is akarta hinni, hogy ő volt nemrég az a szegény árva, kit a Márta néni kegyelemből fogadott föl.

Semmi sem könnyebb, mint beleszokni a kényelmes uri módba, mulatni, kedvét tölteni és parancsolni, éreztetni az uraságot azokkal, a kik engedelmeskedni kötelesek. Éva hamar és szívesen beleszokott mind ebbe és úgy parancsolgatott, mintha legalább is grófkisasszlynak született volna. El is érte vele azt, hogy a cselédség ki nem álhatta, semmi jót sem beszélt róla.

— Látszik, hogy nem igazi uri kisasszony, mondák. Kevélykedik, hetvenkedik, nem tudja mit csináljon. A ki igazi uri kisasszony: az büszke, de azért mégis nyájas és szíves az alatta állókkal.

Hanem Várfalviné annál inkább meg volt elégedve fogadott leányával. Persze, ő előtte Éva csak a jó tulajdonságait mutatta: kedves, előzékeny, figyelmes volt, lezskéit nagy szorgalommal végezte és rajta volt, hogy a nénike semmi hibát se találjon. Várfalviné rendkívül örült és meg volt nyugodva, hogy csakugyan jól választott, fogadott gyermekében öröme lesz s Éva is megérdemli, hogy boldoggá tegye.

Hetek, aztán hónapok multak így. Éva lassan-lassan egészen meg is feledkezett arról a másik Évikéről. Ha néha eszébe jutott is, hogy az a jó sors, mely-

ben ő most van, másnak volt szánva, hamar elűzte magától az afféle gondolatot.

— A néni bizonyosan nem szerette volna azt az ügyetlen, élheteretlen Évikét, nem tartotta volna meg magánál ... Aztán már úgy is mindegy, most már nem segíthetek a dolgon ... itt vagyok és itt maradok.

Ott is maradt és vidáman folyt az életök. Hanem egy napon Várhalminé nagyon kedvetlen lett. Éva csak annyit tudhatott meg, hogy a nénikének egy rokona jött a városba, talán itt is fog lakni, találkozni fognak, az pedig nagyon kellemetlen lesz. Hogy miért? azt Éva egyelőre nem tudhatta meg. De annyit könnyen kitalálhatott, hogy a nénike nem épen jó viszonyban van azokkal a rokonokkal.

Épen ezen törte a fejét, mikor egy napon, az ablaknál állva, meglátott valamit és fölkiáltott:

— Nénike! Vendég jön ... egy öreg ur meg egy gyönyörű szép fiatal kisasszony!

Várhalminé az ablakhoz sietett és szinte elsápadt.

— Ah, hát csakugyan jól gyanítottam! Elég arcátlanok ide jönni hozzám!

Éva csodálkozva nézett rá. Várhalminé egy pillanat mulva már visszanyerte nyugalalmát és így szólt:

— Mindegy ... a vendég mindig vendég. Évácskám, légy nyájas azokhoz, a kik most jönnek.

Egy, két percz mulva már beléptek a vendégek: az öreg Várhalmi Péter ur és leánya Kamilla kisasszony. Mosolyogva, édeskés beszéddel köszöntek be s Éva jól

látta, hogy a nénike, bár szintén mosolyogva, udvariasan megy elébök, nagyon erőltetve teszi ezt. Hogy az öreg Péter urat nem valami nagyon szívesen látja, azon Éva nem is igen csodálkozott. Mert Péter ur, akárhogy mosolygott is, kellemetlen külsejű uri ember volt; olyan furcsán nézett, hogy szinte félni lehetett tőle. Hanem a leánya, Kamilla kisasszony, az már egészen más volt. Éva még soha sem látott ilyen kedves, gyönyörű teremtetést. Csupa vidámság, jószág sugárzott a szemeiből, kénytelen volt mindenki rögtön megszeretni őt. Most is, a mint beléptek, így szólt Várhalminéhoz:

— Ugy-é megleptük, kedves nénike? Ne tagadja, tudom én azt. Az olyan pörös atyafiak, mint mi vagyunk, nem szokták egymást meglátogatni. De én mondtam édes apácskámnak, hogy én bizony nem törődöm azzal a haszontalan pörrel, én látni akarom kedves nénikémet.

— Ez nagyon szép tőled, szólt Várhalminé hidegen, mintha nem igen hinné a szép szavakat.

— Igen, azt mondtam, folytatá Kamilla kisasszony. Én nem tudom, mi fölött perelnek atyám és a nénike ... de az mindegy. Ott van a pör a bíró előtt, az majd ítél, hogy kinek van igaza. Azért mi szerethetjük egymást, találkozhatunk, mikor egyazon városban lakunk.

Éva nagyon szép és nemes beszédnek találta ezt. De még nem igen gondolkozhatott fölötte, mikor Kamilla ismét így szólt:

— Ah, milyen kedves szép leányka! Nem is tudtam, hogy nénikémnek leánya van. Apácskám talán maga sem tudta.

— Ez Éva, felet Várhalminé kurtán. Együttal pedig olyan pillantást vetett Évára, melyből ez rögtön megértette, hogy nem szabad most szólnia.

Másnap Kamilla megint eljött látogatóba s mert Várhalminé nem volt otthon, egyenesen Éva szobájába ment. Nagyon megörültek egymásnak.

— Csak azt csodálom, hogy atyám soha sem szólt rólad, mondá Kamilla. Mindig azt beszélte, hogy unokatestvéreinek nincs gyermeke.

— Igaz is, mert én csak fogadott gyermeke vagyok a nénikének ... vagy fél éve, hogy itt vagyok.

— No lám! És velem azt hitette volna el, hogy édes leánya vagy. Ezért bizony nehezetelhetnék, mert ez ravaszkodás. No de mindegy, nem törődöm veled, én így is szeretlek, mintha valóságos rokonom volnál. Majd meglátogatsz, ugy-e? Aztán együtt fogunk sétálgatni, eljárunk színházba ... Csak attól félek, a nénike téged nem ereszt velem, mert nem szeret engem.

— Oh, az nem lehet! Hogy ne szeretné!

— Te azt nem érted, de én jól tudom. Ő is jól tudja, hogy bár én nem akarom is, mégis én vagyok az oka, hogy ő majd elveszti nagy gazdagságát. No de mit is beszéllek! Szinte elfelejtettem, hogy még te gyermek vagy. Hanem azért mi ketten jó barátok lehetünk, ha te is úgy akarsz.

Éva persze akart. Hogy ne akarta volna! Ez a gyönyörű, finom, előkelő Kamilla az ő barátnöje kíván lenni ... két kézzel kell kapni rajta. Az nem jutott eszébe, hogy Kamilla csak épen most is furcsa dolgot beszélt s ha vele barátságot köt, ez

annyi, mintha Várhalminé ellen, az ő jótévője, második anyja ellen szövethoznék az ellenséggel. Mert azt is tudta, hogy a nénike nem szereti ezt a Kamillát, és atyját.

Kamília jól látta, hogy egészen megnyerte a hiu, de a mellett tapasztalatlan Éva bizalmát.

— Mért is ne lehetnénk mi jó barátok? Nincs olyan nagy különbség köz-

... A KÉT ÁRVA LEÜLT EGY PADRA. (Lásd a 278. lapon.)

tünk, te alig vagy pár évvel fiatalabb. Aztán annyi, mintha rokonok volnánk, ha a néni téged örökbe fogadott. Mondd csak, beszélt neked arról, hogy te majd egyszer gazdag leszel?

— Azt épen nem mondta... csak úgy beszélt, hogy nem lesz soha semmi gondom... de nem tudom, hogy értette.

— No, csak te ne értsd úgy, hogy a néni talán valamikor sok pénzt adhat

neked. Mert abból ugyan semmi sem lesz. Beszélt neked arról a pörről, mely közte és az én atyám közt folyik?

— Nem, arról nem tudok semmit.

— Az már nem szép, mondhatom. Lásd, te okos leány vagy, hát őszintén szólhatok veled. Magad is be fogod látni, hogy az nagyon helytelen, ha veled elhiteti, hogy itt örökre jó dolgod lesz; pedig nem úgy van, mert ő csak azért vett magához, hogy ne unatkozzék; aztán ha roszra fordul a dolog, hát ki tudja, mi lesz belőled. Jobb, ha ezt megtudod; én igazi jóltevőd vagyok, hát előre megmondom.

Éva bámult, nem igen értette, csak azt látta, hogy ez a Kamilla nagyon őszinte, nemes teremtés. Ő legalább úgy hitte.

— Lásd, Évácskám, mi most már jó barátok vagyunk, hát elmondok neked mindent. De ígéred kell, hogy el nem árulsz és hű leszel hozzám.

— Oh, hogyne! Halálig hű leszek!

— Hiszem is. Hát az úgy van, tudod, hogy azt a szép vagyont, mely most a nénikéé, az én atyámnak kellett volna örökölni, mert az a sok szép jószág egy nagybácsié volt s az én atyám közelebbi rokona volt. De a néni kezelette. Hát szép ez?

— Ez csuf dolog!

— Ugy-e? De mi nem is hagyjuk anynyiban, kipöröljük és akkor a néni nem lesz semmije, vagy csak nagyon kevese és akkor neked sem lesz mellette olyan uri dolgod. De azért neked nem lesz semmi bajod, mert mi most már jó barátok vagyunk és ha a néninél nem tetszik neked,

hozzám jössz. Persze csak úgy, ha őszinte leszel hozzám és megteszed amit én kívánok.

— Hogy ne! Mindent megteszek. Azt én nem is gondolhattam, hogy a néni kezelet csak azért gazdag, mert a mások jószágát birja! Ez csunyaság!

— Ugy van! Látom, te nagyon nemes, igazságszerető vagy. Hanem most egyelőre úgy kell tenned, mintha minderről semmit sem tudnál. És ne feledd, hogy ha engemet meg akarnál csalni, akkor vége a barátságának, szomorú sors vár rád. Válassz, a néni képartján akarsz-e maradni, vagy pedig az én hívem leszel?

— Mondom, holtig híve leszek.

És Éva azt hitte, ezzel valami nemes, nagy lelkű dolgot mivel. Hogy ne? Mikor Várhalminé igazságtalanul elvette a Kamilláék vagyonát és még vele is elhitette, hogy örökre boldoggá teszi. Pedig ez mind csalás, világosan mondja a kedves, nemes Kamilla, az ő drága barátja. Már szinte szeretett volna végkép Kamillával lenni.

Mielőtt azonban megtudnók, mi lett ebből ezután, megint el kell látogatnunk Hámos mester uram házába, hogy lássuk, mi történik ott.

Épen vasárnap volt, kellemetlen, hideg nap, midőn megnyilt az ajtó és a kis Évike lépett be. Nem maga jött, hanem erővel vonszolt maga után egy kis fiút, a kiből mindjárt rá ismerünk Károlykára. Csakhogy most még sokkal sápadtabb, mint mikor először láttuk.

— Mondom, ne félj semmit, biztatta Évike. A néni olyan jó, ő majd meg-

mondja. . . én is kérni fogom. Ugy-é megteszi, kedves jó nénike?

Évike oly kedvesen tudott kérni, hogy Hámosné asszonyom már előre mosolygott.

— Mit tegyek meg, kedves kicsikém?

— Majd Károlyka megmondja. Nagyon beteg szegény Károlyka. . .

— Azt látom, mondani sem kell. És mi kellene, szegény kis fiam?

— Nem tudom, felelé Károlyka bágyadtan. . . sokszor nagyon fáj a fejem, aztán a hideg borzongat, utána meg a forróság ver. . .

— De hát mért nem mondd a gazdádnek, hogy orvost hívasson?!

— Mondtam, de azt felelte, hogy ha sokat komédiázok, kikerget a házából.

Ekkor Évike közbeszólt:

— Ugy-e nénike, ez csunyaság! Azért hívtam ide Károlykát. . . mondtam neki, hogy a nénike bizonyosan tud valami segítséget.

— Hm, tudok. . . persze hogy tudok, csak hogy nem bizonyos, sikerül-e. Van kórház, a hol a betegeket gyógyítják. . . talán fölveszik Károlykát. . . hanem annyi bizonyos, hogy ahhoz a szívtelen gazdájához nem szabad visszamennie. Istenadta szegény fiúcskája! Hiszen alig áll a lábán, oly beteg. Ül le, fiúcskám, most egyelőre itt maradsz.

— Oh, nem lehet, kérem szépen. . . a gazdám. . .

— Ne gondold vele! Azt én majd elvégzem. Istentelenség volna, ha veszni hagynék ilyen szegény elhagyott kis beteget. Jól tetted, Évikém, hogy ide hoztad. Majd kigondolok valamit.

Évike tapsolt örömeiben és megölelte a jó asszonyt.

— Oh, Károlyka, meglásd, mindjárt jobb dolgod lesz. A nénike nem engedi, hogy bajod legyen. Én is épen olyan árva voltam mint te, és most milyen boldog vagyok!

Hámosné asszony elfordult, hogy a gyermekek ne lássák a könyvet, mely szemébe tolult. Mert olyan jó esett neki a kis leány őszinte háladatossága, hogy bizony sírt örömeiben. Nagyon jól esik az, ha valaki jót tesz és látja, hogy érdemes is volt jót tennie.

— Ma vasárnap van, gyerekek, mondá aztán. Játsszatok, mulassatok, majd aztán kaptok ozsonnát.

Évike kezén fogta Károlykát.

— Jőjj, megmutatom neked a képeskönyvet, aztán olvasunk szép mesét.

— De én nem tudok olvasni.

— Sebaj, majd olvasok én.

És a két árva leült egy padra, aztán gyönyörködött a képekben, mesékben. Károlyka nem emlékezett, hogy életében valaha olyan boldog lett volna. (Lásd a képet 276. a lapon.)

Epen ezen a napon történt, hogy Várhalminé fontos leveleket írt, mikor hirtelen berontott hozzá Éva és így szólt:

— Nénike, Kamilla azt szeretné, ha én hozzájok mennék egy pár napra. Ugy-é elbocsát?

Várhalminé csodálkozva és boszankodva pillantott fel.

— Azt kívánja Kamilla? Ez már valóban nagy vakmerőség. Nem bocsátalak.

(Folytatása következik.)

MICZUKA ÉS A LÉGY

vagy

boszut állni soh' se jó.

— Szomorúan tanulságos história. —

(Tizenkét képpel.)

ŐIZÜEN szendergett Miczuka, a hófehér cicca, a puha szőnyegen. Javában álmodott arról, hogy egy kövér egérkét lát és megfogja. Oly mélyen aludt, hogy még arra sem mozdult meg, mikor a gombolyag leesett az asztalról, épen oda melléje. De még ha fölpillantott és látta volna is, akkor sem igen törődik vele. Játszott ő már azzal eleget, nem érdeklí többé ez a játék. Inkább szunyókál tovább és megeszi álmában az egeret.

Igen ám, ha az a gonosz engedte volna! De mikor Miczuka már épen azt álmodta, hogy no most beleharap a kövér zsákmányba, hát egyszerre csak rettentés muzsikálást hall a füle körül és fölébred, persze szörnyen boszankodva.

— Micsoda vakmerőség ez? Ki háborgat? Valami förtelmes zümmögést hallok... talán bizony légy merészel itt röpködni?

— Igen is, kedves Miczuka, kegyes engedelmeddel én bátorkodom itt röpködni.

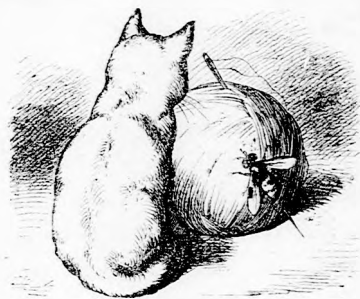
— Semmi dolgod itt a fülem körül, takarodjál!

— Ne haragudjál no! Hiszen alhatol még eleget; de lásd, én ma talán hosszú időre utólszor mulatok. Jön a tél, el kell bujnom, de ma épen kellemes enyhe nap van, előbujtam és még egyszer kiröpködöm, kizümmögöm magamat.

— De nem itt közelemben. Pusztulj, ha mondom!

— Most már csak azért sem megyek.

És a vakmerő légy rá szállt a gombolyagra.

Miczukának szeme-szája elállt erre a vakmerőségre. Ez a kicsi hitvány légy daczolni mer vele, a kitől a nagy egerek, verebek is félnek. Hamarjában azt sem tudta, mit tegyen szörnyü haragjában. Csak nézte, nézte a legyet, ez pedig engedelmet sem kért, csak sétált a gombolyagon. Miczuka ráförmedt:

— Hallod-é, te törpe zümmögő semmiség! Még egyszer mondom neked, takarodjál, mert bekaplak!

— Meg ám, ha megfogni hagynám magam. Csakhogy neked, cicza barátom, nincs szárnyad, nekem pedig van.

Ez már olyan igazság volt, hogy nem lehetett tagadni. Miczuka majd megpukadt mérgeiben, mikor látta, hogy az a vakmerő légy egészen félelem nélkül szembe néz vele.

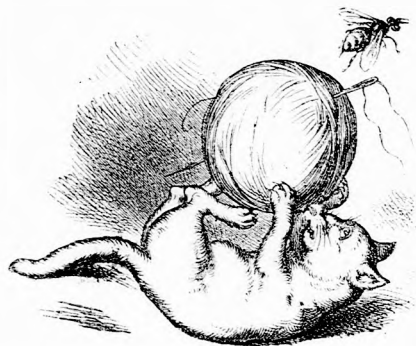

Ezt már csak nem lehet eltűrni.

— No megállj, gondolá Miczuka. Elbizakodol abban, hogy szárnyad van, csufolsz? A verébnek is van szárnya, mégis fogtam már eleget. Ha nincs szárnyam, de van ám furfangos eszem. Jaj neked!

Egy pár pillanatig mozdulatlanul állt, mintha semmi roszat sem forralna. Hadd higye az az együgyű légy, hogy nem érheti baj. Majd megkeserüli mindjárt. A mint a légy hátat fordított neki, Miczuka hirtelen ugrással rajta termett a gombolyagon és megkaparította — de nem ám a legyet, hanem csak a gombolyagot. A légy jól látta a veszedelmet és mialatt Miczuka a nagy ugrásban fölbukott, az elröppenő légy gunyosan mondá:

— Fogj meg, ha tudsz! Jöjj utánam.

Most már nem kiáltotta Miczuka, hogy »megállj!«, mert szégyen szemre meg kellett vallania, hogy csuful járt. Akármilyen nagyot ugrik, a repülő légy után nem ugorhatik. Ez már igazán nagy boszuság volt, ette is a mérge, de hát mit tegyen? Legokosabbnak vélte, ha úgy tesz, mintha csöppet sem törődne a kellemtelen kalanddal.

— Menj Isten hírével, törődöm is én veled, dörmögé.

Aztán, hogy fölvidítsa magát, a gombolyaggal akart játszani. De ki hinné? Az a megátkozott légy most már elbizakodottan ilyenformát gondolt magában:

— Várj csak, goromba Miczukája, azért is kikapsz. Megmutatom, hogy én vagyok az erősebb, boszut tudok állani a sértésért.

És nagy hirtelen, minden zümmögés nélkül, ott termett a ciczánál, egyenesen az orra hegyére szált és megcsipte, még pedig erősen.

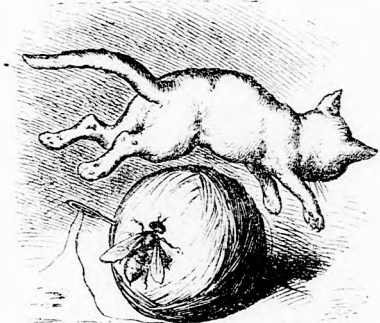
— Nyau! Jaj, mi ez!

Miczuka majd elájult nemcsak a fájdalomtól, hanem a szörnyüködéstől és dühtől is, mikor észrevette, hogy a vakmerő, hitvány légy csipte meg az orrán. Mit csináljon vele? Hogy fogja meg? Hiába rázta a fejét, a megátalkodott ellenség jól belekapaszzkodott és még másodszor is megcsipte.

— Pusztulsz az orromról, te semmiházi! Azt hiszed, hogy az valami czukor-darab? Mindjárt agyonváglak!

A földhöz szorította a fejét, de per-sze a légy elröppent s Miczuka, hogy újra az orrára ne kapja, nagy ugrással odább állt.

A légy diadalmasan ott maradt és a gombolyagra ült.

— No's, ki lett a győztes? kiáltá gyonyosan. Eleinte nem akartalak bántani,

de mert gorombáskodtál, kikaptál érte. Tanulj tisztességet.

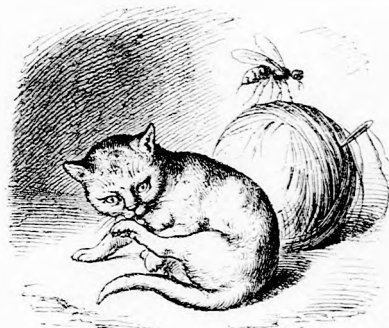
Hallott már ilyet valaki! Egy hitvány légy leczkérteti meg a kényes czic-zát. De még többet is tett. Így szolt tovább:

— Most azért is itt maradok, én fogok mulatni a gombolyagon. És ha közel mersz jönni, olyat csipek az orrod hegyén, hogy három napig nem dugod a tejes csészébe.

És csakugyan, ott sétálgatott kényelmesen a gombolyagon. Pedig van-e a gombolyaghoz másnak köze, mint a cziczának? Miczukát a guta környékezte. Hanem aztán mást gondolt.

— Jól van, jól! Majd meglátjuk, ki nevet utóljára.

Elfordult s úgy tett, mintha nem törődne ellenségével.

A vakmerő, elbizakodott légy nagyon mulatságosnak találta, hogy így kifogott a cziczán, hogy ez közeledni sem mer többé. Sétálhatott kedvére a gombolyagon, fölülről lefelé és alulról fölfelé, a mennyit csak tetszett.

— Az igazat megvallva, biz' ez nagyon unalmas multság, gondolá. De azért

is itt maradok, hadd bosszankodjék az a csuf Miczuka. Tudom, eszi a méreg!

Bizony jobban tette volna a meg-gondolatlan légy, ha nem gyönyörködik annyira boszuja sikerében. De hát úgy van az, hogy a gonosz indulat mindenkinek elveszi az eszét.

A ravasz Miczuka, mikor látta, hogy ellensége már nem ovakodik, készült a rettenetes boszura. A mint a légy egyszer a gombolyag tulsó oldalán lefelé sétált, a cicza odasietett.

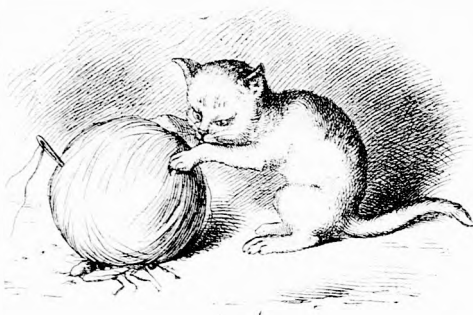
Oly nesztelenül lépett, hogy csakugyan lehetetlen volt csak sejteni is közeledését. Már oda ért és boszutól lihegve készült a halálos csapásra. Jól kiszámította a tervet.

— Mindjárt megvállik, hetvenkedő légy barátom, ki nevet utóljára? gondolá titkos kárörömmel. Nem ugrálok többé utánad, mert a levegőben te vagy ügyesebb. Hanem azért mégis nekem van több eszem. Csak sétálj szépen lefelé.

És villogó szemekkel hajolt ovatosan a gombolyag felé, lesve, mikor ér a légy egészen aljába. Meg is leste.

— No most! Nem röpülsz ám te többet, nem csiped az én orromat.

Hirtelen megmozdította a gombolyagot és ráfordította a légyre. Csak egy fájdalmas jajgatás hallatszott, aztán egy

kis recsegés-ropogás és vége volt, a vakmerő légy agyon volt lapitva.

— Így ni! Most már hetvenkedjél! Most zümmögj a fülembé, mikor én egérrel álmodom! Most szállj az orrom hegyére! Most ne vess a tehetetlen Miczukán!

Kárörvendve, a kitöltött boszu érzetével mondogatta ezt Miczuka. Hozzá még jól meg-megnyomkodta a gombolyagot, hogy valamiképp életben ne maradjon ellensége. Végre megelégette.

— Most már megnézem, gyönyörködni fogok benne, mennyire lapult szét!

Gyors mozdulattal elfordította a gombolyagot, de hajh! biz' aztán nem gyönyörködött, hanem rettentően felsivalkodott. Mert nagy dühében megfélekedett arról, hogy ez nem olyan gombolyag, a milyennel neki játszani engednek. Ez véletlenül esett a földre, tő volt rajta keresztül szurva és Miczuka a mint nagy seb-tiben kapkodott, bele szurta a talpát a tübe.

Iszonyatos volt a fájdalom, melyet érzett, sivalkodott, tánczolt kinjában, de a

mint mozdult, csak még rosszabb lett a dolog, a tű annál inkább sértette. Végre

mozdulni sem mert, csak állt, jajgatott és nézte, hogy folyik a vére. Eszébe sem jutott megölt ellensége, csak azon sóhajtozott, hogy jönné már valaki, aki megsegítse. Hanem erre sokáig kellett várni, mert asszonya kint járt az udvaron és csak nagy sokára hallotta meg Miczuka siránkozását. Akkor sem igen gondolt vele, mert a kényes jószág sokszor nyafogott hiába. Végre azonban mégis bejött a szobába és látta, mi a baja Miczukának. Persze, rögtön hozzá sietett és megszüntette fájdalmas helyzetéből.

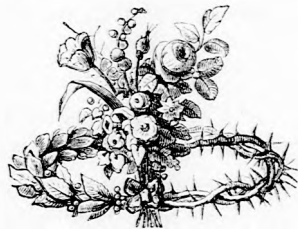
— Szerencsétlen Miczuka, mit csináltál! Ezt ugyan megfekszed egy hétig is.

Még jó szerencse, hogy Miczukának olyan jószívű asszonya volt. Megmosta a sebet, aztán bekötözte. A sebzett láb roppantul megdagadt és sajgott, Miczuka letépdeste fájdalmában a kötéléket. Ekkor asszonya újra bekötözte és egy kis zacskót erősített rá, úgy hogy Miczuka nem ronthatta el. Rálépni nem tudott, sántikálva kellett járnia. Inkább lefeküdt hát a párnájára és türe a fájdalmat.

Több napig tartott, míg meggyógyult, volt ideje, hogy gondolkozzék a történeten.

— Kellett ez nekem! sóhajtá. Ha nem állunk boszut egymáson azzal a boldogtalan légygyel, nem volna semmi baj. Az igaz, hogy én agyon lapítottam ellenséget, de mi hasznom belőle? Én is megszenvedek. Higyétek el, boszut állni soh' sem jó!

LÁRMÁS DINI TÖRTÉNETE.

— Bezzélyke. —

DINI apja gazdag ember volt s a fővárosban lakott, saját szép nagy házában, a második emeleten. Dolgai végett sokszor kellett utaznia s ilyenkor Dini lett az ur a házban. Mert mamája már nem élt, a cselédek pedig nem mertek ellenkezni az urfival, azt hitték, így járnak kedvében uroknak.

Meg is szenvedtek érte. Dini még csak nyolcz éves volt, de ugy parancsolgatott, mint valami rettenetes tatár vezér és akkora lármát csapott, mint egy egész tuczat vásott gyerek. A kik a házban laktak, nem is hívták máskép, mint Lärmás Dininek. Az olyan játékokat szerette leginkább, melyeknél legnagyobb lármát lehetett csapni. Például, madzaggal egymáshoz kötözte az ebédlöben a székeket, aztán nagyot rántott a madzagon, ugy hogy valamennyi szék nagy zörgéssel fölborult.

— Száz muszkát vágtam le! kiáltá.

Aztán fölállította a székeket és ujra kezdte. Az inas ijedten rohant be.

— Az Istenért, mi történik itt!

— Semmi, csak játszom. Ezek a székek muszka katonák, háborut viselünk és én mind levágom az ellenséget.

Másnap szebbnek találta, hogy ágyugolyóval üsse le lábáról az ellenséget. Sorba állította a székeket, elővette a pamlagról a szép himzett vánkost és messziről bombázta a székeket. Egymásután fölborultak, el is tört egy pár, a szép himzett párna pedig kiszakadt. Erre meg a szobaleány ijedt félig halálra.

— Jaj Istenem, Dini urfi, hiszen tönkre megy a szép vánkos!

— Sebaj, majd lesz más.

Ez volt a rendes mondása, ha valamit rontott. Pedig sokat elrontott, még a szakácsné szép fényes edényei sem voltak bátorságban; Dini elcsente, hogy dobolhasson rajtok. Mert volt neki szép doboskája, de az nem lármázott eléggé; a rézedény ugy csattogott, hogy bele siketülhetett az ember. Az öreg szakácsné kétségbeesetten hajszolta s rendesen összegörbitve, behorpasztva, kilyuggatva kapta vissza.

— Már ezt is tönkre tette

— Sebaj, majd lesz más.

— Igen ám, de a lakosok panaszkodnak a nagy lárma miatt.

— Bánom is én!

És előkapva két rézfedőt, kiszaladt a folyosóra s rettenetesen csörgette. Csak nagysokára hallotta meg, hogy az első emeletről kiabál valaki:

— Mi az, ki az? kérdé Dini az inastól.

— Az első emeletről az öreg báróné akarja, hogy csöndesség legyen.

— Mi közöm hozzá?

— De neki van köze hozzá, mert nem akarja a nagy lármát hallgatni. Még utoljára fölmondja a lakást és elköltözik.

— Sebaj, lesz más lakó. A ház az én apámé, így hát az enyém is, tehetek, amit akarok.

Mindjárt meg is mutatta, mert még szörnyűbb lármát csapott, mignem végre belefáradt és a szobába ment, hol a pamlagra heveredett pihenni. Hallotta, hogy valaki csönget s az előszobában beszélget;

mikor az inas bejött, megkérdezte, ki járt ott?

— A báróné volt itt. Jelentette, hogy nem lakhatik tovább ebben a házban a nagy lárma miatt, felmondta a lakást. Mivel pedig a háziur nincs itthon, hát itt hagyta írásban.

— Tessék, csak menjen! Vegyen magának házat, ott ő parancsolhat. Ha elmegy, se baj, lesz más. Csak menjen, fúvok neki marsot.

Fölugrott, elővette trombitáját és úgy belefúj, hogy szinte harsogott. A harmadik emeleten lakó ur is lesietett s az előszobában kérdezte az inast, itthon van-e a házi ur?

— Nincs itthon, elutazott.

— És nincs aki rendre utasítsa fiát? Ez a lárma kiállhatatlan!

— Hiába mondjuk neki. Nem hallgat senkire.

— Jól van. Akkor hát nem lehet ebben a házban megmaradni. Fölmondom a lakást.

A többi lakók is mind így tettek.

— Mit fog az ur mondani! aggódott az öreg hű inas.

— Bánom is én! felelé Dini.

De mikor apja hazajött s megtudta, hogy minden lakó fölmondott, akkor Dini mégis megszeppent egy kicsit, mert az apa igen komoly képet mutatott és szigoru hangon így szólt:

— Kedves fiam, ezt nem türhetem tovább. Meglehet, te azt hiszed, hogy nincs szükséged senkire, de nekem szükségem van az emberekre. A házam lakói tisztességesen megfizetik a bért, ez az én jövedelmem, ebből élek, nekik pedig joguk

van hozzá, hogy pénzükért nyugodalmat lakásuk legyen. Miattad fölmondják a lakást, a házam üresen marad s nekem nem lesz jövedelmem. Már ez pedig nem lehet és így sokkal egyszerűbb, hogy te menj el a házból. Kiviszlek falura, a majorosékhoz; ott aztán mulathatsz kedvedre. Hanem előbb elmegyünk a megsértett lakókhoz bocsánatot kérni.

Ez semmikép sem volt Dini urinak kedvére, szabadkozott is nagyon, de hiába, az apa nem tágitott. El kellett mennie minden egyes lakóhoz és bocsánatot kérni. Apja mindenütt elmondta, hogy ezentul már csönd lesz, mert Dini elmegy a házból.

— Ez már más. Akkor itt maradunk felelék mindnyájan.

Másnap összepakolták Dini holmiját. Apja kivitte őt falusi birtokára és ott a majorosné gondjaira bízta. Félre hívta az öreg majorosnét, beszélgetett vele, aztán így szólt Dinihez:

— Itt hagylak, itt maradsz kedvedre, csaphatsz olyan zajt, a melyet csak akarsz, nem háborgatsz vele senkit. Itt maradsz mindaddig, míg meg nem tanulod, hogy figyelmesnek kell lenni mások iránt és úgy élni, hogy ne essünk más emberek terhére.

És csakugyan ott hagyta.

Dini sehogysem szerette ezt a dolgot. Hogy mulasson ő itt kedvére, minek csapjon lármát, ha senki sem hallja?

De szokása szerint mihamar megvigasztalódott.

— No bizony! Azért is megmutatom, hogy itt is elmulatok kedvemre. Majd talállok én valami mulatságot.

Találhatott volna bőven, mert a szép szabad természet sokféle kellemes szórakozást nyújt. De neki sem afféle egyszerű mulatság kellett, hanem rakoncátlanok. Bejárta a kertet, hogy ott találna-e valamit. De már késő ősze járt az idő, a kert kopár, unalmas volt, — sok járkálás után sem talált semmit. Megéheztett és visszatért a házba.

— Keresek valami harapni valót, gondolá.

Legegyszerűbb lett volna, ha kér a majorosnétől. De minek kérjen, gondolá; amit talál, elveszi.

Összekutatta a szobát, konyhát, de a szekrények zárva voltak, csak a nagy kenyér volt kint a pohárszéken. Leszelt egy darabot és kóstolgatta. Nagyon savanyu arcot vágott hozzá.

— Hm, ez nem épen finom... régi sütetű kenyér... száraz... csak legalább volna hozzá valami.

Épen a mint ezt gondolta, tekintete a szekrény tetejére tévedt.

— Megvan! kiáltá diadalmasan. Ott látok egy üveg szilvaízt... nagyon jó lesz a lekváros kenyér.

Az a! Csakhogy a szekrény nagyon magas volt. Hogy jusson az üveghez? Nem sokat törte a fejét, székre állt. De még így sem érte el.

— Ezen is segítünk. Azt a zsámolyt teszem a székre, akkor elérem.

Még így is nagyon ágaskodni kellett, de végre kezébe kaparította az üveget. Hanem a mint ágaskodott a zsámoly megbillent alatta s Dini nagy zuhanással bukott le a földre. Ezer szerencse, hogy

nem törte el kezét lábát. Hanem az üveg, az bizony összetört.

— Sebaj, egy kicsit megütöttem a térdemet, de nem vagyok én holmi finyás kisasszony: katona dolog. Most már csak azért is eszem lekváros kenyeret. Az üveg aljában maradt elég.

A kiállott ijedtségért megjutalmazta magát azzal, hogy a mi lekvár az üveg alján maradt, mind fölkenete a kenyérré.

— Nagyon jó! Ezért érdemes volt egy kicsit szenvedni.

A törött üveget, szétfolyt lekvárt ott hagyta a földön és ment új mulatságot keresni. Járt-kelt, de sokáig nem talált kedvére valót. Hanem végre a nagy kert félreeső részében rátalált a halas tóra. Ez már pompás, itt el lehet mulatni. A halak vigan uszkáltak. Dini mindjárt kitalálta egy új módját a halászatnak. Morzsát szedett elő a zsebéből, aztán egy pár nagy követ keresett.

— Megálljatok csak, halacskák, fogok én egy párt közületek háló és horog nélkül is.

Morzsát szórt a vízbe s a halak oda gyűltek, kapkodták. Ekkor Dini a kezében tartott nagy kövel közéjük csapott. Elriadtak, de Dini más helyre állt, újra csalogatta őket s az együgyű halacskák megint odagyűltek. És egyszer végre csak ugyan sikerült Dininek egy halacskát, mely a víz felszínére jött, úgy fejbe ütni, hogy az istenadta menten fölfordult.

— Így ni! De most hogy vegyem ki?

Az agyonütött halacskát a víz a parttól jó messzire vitte. Dini hosszú vesszőt keresett s azzal akarta kihuzni. De a vessző kurta volt; akárhogy nyujtogatta

is a karját, nem érte el zsákmányát. Már pedig azt, ha török-szakad is, kezébe kell kapni. Mind előbbre és előbbre hajolt, a part legszélére lépett és nyulkált befelé, míg nem megtörtént, amit előre lehetett látni: elvesztette az egyensúlyt és zsupsz!... belepottyant a vízbe.

Ijedtében nagyot nyelt a vízből, pedig szomjas sem volt. Egy pillanatra elmerült a víz alá, mely pedig már ugyancsak hideg volt. Szerencsére a víz ott a partnál nem volt nagyon mély és Dini kigázolhatott. Hanem a halra nem gondolt többé, csak arra, hogy mentül előbb szárazra juthasson és víztől csurgó ruháit levethesse. A ház jó messzire volt, a hideg, nedves ruhában szinte a foga is vaczogott Dininek, míg oda ért. A konyhában a nyitott tüzhelyen, minők faluhelyen szoktak lenni, épen lobogó tűz égett.

— Ez nagyon jó, itt megszáritom ruháimat, mondá. Magamra veszem addig az ágytakarót.

Fölaggatta a tűz körül ruháit s maga is takaróba burkolózva ott forgolódott. Nagy mulatságát találta ebben, mignem egyszerre valami furcsa szagot érzett.

— Mintha perzselődnék valami... mi lehet az?... Jaj Istenem! Én magam égek! Segítség!

A takaró oda ért a tüzhöz és lángot kapott. Dini oly szorosan beléje volt burkolva, hogy hamarosan nem tudta ledobni, de meg is ijedt annyira, hogy esztét veszítette, nem tudta, mit csináljon. Talán halálosan összeég, ha százszoros szerencséjére a majorosné meg nem hallja kiáltozását és be nem fut. Letépte róla az égő takarót, de ekkorra Dini már mégis

ugyancsak megégette a kezét, arcát és kétségbeesetten jajgatott a nagy fájdalomtól.

Rögtön értesítették apját, ki eljött és haza vitte. Otthon aztán sokáig feküdt és ugyancsak csöndes volt ott az ágyban. Sőt még neki volt kellemetlen, ha valaki, bár akaratlanul, zajt ütött körülte.

— Jaj de borzasztó az hallgatni, ha lármáznak, mikor az ember csöndet és nyugalmat kíván! sóhajtá.

Aztán bensőleg szégyenkezve gondoló:

— És én hányszor okoztam ilyen kellemetlenséget másoknak, a kik talán szintén betegek voltak, vagy dolgoztak. Milyen csuf mulatság volt az! Mindig csak a magam kedvtelésére gondoltam, de arra nem, hogy másoknak nem okozok-e bajt. Csak még egyszer fölépüljek, nem teszem én azt többé!

Sok idő telt bele, míg egészen fölgyógyult. Hanem mikor ismét kedvére járhatott-kelhetett, egészen új Dini volt, nem a régi »lármas Dini« többé. Talált játékot bőven, melyekkel kellemesen elmúlathatott, a nélkül hogy másoknak terhére esett volna és mikor róla beszéltek, mindenki azt mondta:

— Nagyon kedves fiucska, mindnyájunknak kedvencz Dinikéje!

MERÉSZ HUSZÁR.

(Képpel a czimlapon)

GYI paripám, hopp!

Messze vágatok.

Sűrűjébe a csatának,

Ahol ütnek, szúrnak, vágnak.

Lovamnak nincsen feje,

Egy vad kozák vágta le;

Hanem azért vitéz lovat,

Az ilyesmi nem háborgat.

Ha megnyertük a csatát,

Elhivatjuk Kuczorkát,

A faragó béresünket,

(Ez esetben sebészünket) —

Majd, az elhullott helyett,

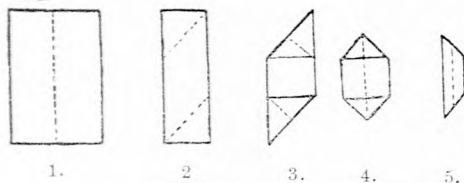
Farag neki új fejet!

Tatálós kérdés.

Mi az, aminek ha kimondod a nevét,
megszűnik létezni?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX. köt. 16-ik
számában közölt feladvány megfejtése:

Veszünk olyan alakú papirost, minő az 1. számú ábra és közepén, a mint a pontozás mutatja, kétrét hajtjuk, aztán behajtjuk a két sarkát, (2. sz.) a mint a pontok mutatják; így nyert alakjában ismét behajtjuk a két szögletet (3. sz.) az így nyert hosszukás hatszögű papirost pedig közepén hosszában (4. sz.) hajtjuk kétrét és ekkor ollóval szintén hosszában (5. sz.) levágjuk a felét. A hosszabik részt szétbontva, megkapjuk a keretet.

Helyesen fejtették meg: Volf Imre, Blaskovics Margit (részben), Latkóczy Etel

(mért használz német jeligés levelet? F. b.), Elsner Aurélia, Spitzer Szidónia, Oravecz Juliska és Ida, Jacobovics Leó és Jenő, Szołtsányi Szeréna, Liehmann Adél, Váczy Margit, Kovács Mariska és Dezső (részben), Hajós Magda, Hollós Margit és Ödön, Freund Sándor.

*

A »KIS LAP« XXIX. köt. 16-dik
számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Háromszék megye.

Helyesen fejtették meg: Kármán Elemér, Jablonszky Jolán, Ehrenfeld Ottó, Beck Ilonka, Mattyasovszky Miklós, Blaskovics Margit, gróf Szápáry Ilma, Volf Imre, Latkóczy Etel, Pátz Mariska (gondos, szép írásod dicséretet érdemel F. b.), Geduly Vilma, Obetkő Anna, Czeiner Lilike és Mariska, Falcione Sarolta, Lípesev Malvina és Feri, Ferenczy Károly, Bakonyi Lajos, Hegedűs Paula és Róza, Weisz Béla és Kornél, Dancs Szilárd, Rechniczter Matild és Soma, Ernst Miklós, Schvartz Berta, Irén és Józsi, Dózsa Aranka és Ödön, Graus Aladár és Róbert, Kaufmann Artur, Klein Sándor, Tigermann Margit és Nándor, Telepy Kordelia, Heumann Klára, Rausch Vilma és Aranka, Reitmann Hermína, Nagyperkátai zárdái növendékek, Löbl Simon, Elsner Aurélia, Róser Lilly, Spitzer Szidónia, Uferbach Mariska, Mekler Bódog és Oszkár, Oravecz Juliska és Ida, Székely Aladár, Jacobovics Leó és Jenő, Deutsch Frida, Messzer Róza, Somsich Eszter, Bukovszky Margit, Kőnczey Mariska, Rajner Ilona, Dezsán Péterke, Szűsz Ilona és Ernő, Batizi Évike, Bartók Ilona, Máthé Izóra, Demeter Mali, Szołtsányi Szeréna, Galgóczy Jolán, Liehmann Adél, Kovács Mariska és Dezső, Balassa Berta, Schütz Aladár és Lajos, Kohn Rozina, Váczy Margit, Kiss Emma, Hajós Magda, Jelenik Adél, Rausch Margit, Goldberger Antal és Leó, Hollós Margit és Ödön, Konkoly Gyula, Szemkő Aladár, Karakásevics Jozefina, Goldmann Lipót és Lajos, Zágler Irén, Brust Ella és Lajos, Frank Béla (micsoda nyelven van az hogy »csunávul«? Talán azt akartad írni, hogy »csunávául«? F. b.) Pete Janka, Sztankay Évike és Ilona (a másik feladvány megfejtésével már elkéstetek, mert mint láthatjátok, már ez a szám közli. F. b.) Wallerstein Laura és Margit, Roth Gyula, Szentes Lajos, Perényi Józsi és Géza, Doussa Vilma és Irma, Szász Piroška, Glós Aranka, Vatter Erzsébet.

